

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lilivm Inter Spinis

Sterre, Jean Chrysostome van der

Antverpiæ, 1627

Cap. XLI. De Humilitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43032

CAPVT XLI.

De humilitate.

*Eximia
eius humi-
litas.*

VIRTUTEM humilitatis eius quomodo dignè commendem? Præcunctis enim virtutibus specialiter fuit hæc virtus, virtus IOSEPH: quam nimirum tamquã verus veri Magistri discipulus (qui de se docendo dicebat; *Math. xi.* Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde;) corde, voce, gestu, habitu, actibus & passionibus obseruabat. Hac virtute ita præminuit, vt cùm cunctis cunctos virtutibus superaret, humilitatis tamẽ excellentia in ipso cunctarum virtutum suarum excellentiam superabat. Et quidẽ, si vocem modũq; loquentis audires, si quàm prõptus sui fuerit accusator, & aliorum excusator, attenderes, & (vbi necessarium erat) quàm verecundus fuerit reprehensor; verè diceres, humilitatis virtutem in corde suo, super hominem, & super virtutes

virtutes proprias alias, thronum regalis celsitudinis obtinere. Et sicut bona sua numquam iactabat; ita semper aliorum bona laudabat. Si quando in sui praesentia laudabatur; illam laudem aut iocis aliquibus, aut circumlocutione negationis, aut aliqua commemoratione suae confusionis, ita mirabiliter didicerat declinare; ut nonnumquam id ipsum, quod oculis nostris vidimus, & auribus nostris audiuius, ita à nostra credulitate excuteret, ne de ipso virtutis aliquid crederemus. Quotiescumque suimetipsum coram nobis faceret mentionem; se opprobrium hominum & abiectiorem plebis, cifram * algorismi, numerum tantum, & fruges consumere natum, pomum siluestre putridum, eiectum de pomis utilibus, & onus omnium nominabat. Gestus omnium membrorum eius simplicissimi; ut nihil * nobilitatis, nihil singularitatis in illorum aliquo inuenires. Com-

I

pun-

* Idem est quod computus.

* An forte mobilicatis aut potius notabilitatis? quamvis & nobilitatis le-
gi possit, ad excludendos Nobilium Aulicissimos & carimonias, quae humilem religiosum non decent.

pungor ponens te in adspectu cordis mei, Frater charissime; & dissimilitudinem meam ad te, in tui consideratione, deploro. Caput tuum sicut caput lilij candidissimi, humiliter declinatum: nec enim contra Deum, ceruice armata & collo pingui, cum superbo aliquando cucurristi. Oculi tui verissimè columbarum; qui nihil raperent alienum, nec nociuum quid inducerent in domicilium cordis tui.

Tob 15.

Cant. 1.

Cant. 1.

Genæ tuæ, sicut genæ turturis; humilitate deiectæ, virginalis pudoris vercundia rubicundæ. Incessus pedum tuorum moderatus & simplex; nihil in se omnino superbiæ, nihil leuitatis ostentans. Siquando aliquem sibi aut videbat aut putabat offensum; ad veniam petendam solebat, sine acceptione personarum, facillimè super genua inclinari, & voce humillima indulgentiam postulare. Habitus vestimentorum illius, nec delicatus nec sordidus; sordidior tamen, quàm delicatior
appa-

Qualis fuerit habitus eius.

apparebat. Pluribus annis noua non vidimus eum cappa vestitum: quod ipse nequaquam humilitati, sed debilitati corporis sui attribuere solebat; asserens, noua se vestimenta non posse, præ grauitate, portare. Quod licet veritatem haberet; præcipuè tamen humilitatis virtutè nouimus in causa fuisse. Nouis tunicis aliquando vsus fuit; frequentius verò libentiusque veteribus, cum manicis * petiatis. Pelleceum suum, quod diutissimè portare solebat, proprijs aliquando manibus, cum panno laneo, æquè veteri, resarciuit: redargutusque à Fratre, sibi familiari, prodidit veritatem; Ego, inquit, meliori dignus non sum. Calceamentis, nulla arte compositis, & sæpè veteribus, & quæ alij ante ipsum portaerant, utebatur; & siquid in acumine anteriori videbantur * nobilitatis habere, allisione eorum ad obiecti ligni vel lapidis duritiam retundebat. In omnibus actibus illius nihil erat,

* Petiatis,
id est, re-
sartis, sine
refectis.

* Fortè no-
bilitatis.

*Sanctitas
reluceat in
omnibus
eius acti-
bus, potissi-
mum au-
tem magna
humilitas.*

quod cuiusquam virtuosi adspēctum offenderet; sed magis in omnibus sanctitatis indicia p̄ferebat. Totus enim sibi ipsi ex corde viluerat; & quod sibi intus erat, foris etiam alijs ostendebat. Quomodo ergo laudem ab alijs quæreret, quam sibi met etiam ipse negabat? Certè non solùm non laudari, sed etiam vilipendi quærebat: quod euidenti documento probabo. Eunti IOSEPH, in via quidam rusticus occurrit; coram quo salutato, genua sua Sacerdos Domini inclinavit, & dixit: Obsecro te, vt quod peto à te, facias mihi. Respondente illo, se libenter facturum; subiicit: Rogo te, ait, vt me percütias in maxillam. Territus rusticus re insolita, cœpit confabulari cum eo, & causam petitionis insolitæ percunctari. Ait IOSEPH: Ego meliori dignus non sum, quàm cædi in faciem; quia putridum cadauer sum. Hoc idem rusticus de Sacerdotibus nostris vni narrauit. Quo comperto, sim-

simplicitatē viri, stulti propter Christum, & prudentis in Christo, tulimus satis ægrè: non humilitatem (quæ verè facti huius causa fuit) sed stultitiam attendentes in eo. Ille verò reprehensus à nobis, vt nos ad viam reduceret; Quo alio, inquit, iam dignus sum, immundum cadauer, nisi vt cædar in faciem? Docuit nos, doceat & legentem, plena humilitate responsio, quid de seipso vir beatus sentiret: nec reprehendere stultitiam audeamus, vbi tantæ humilitatis sapientiam inuenimus; cùm perfecta humilitas, sine nota stultitiæ (in conspectu hominum, gloriam ab inuicem querentium) vix aut numquam valeat obseruari. Huiusmodi ergo factis pænè omnes, qui ipsum cognouerunt, ita in sui consideratione cæcauerat, vt nullis eum dignum laudibus iudicarent; multò magis optans stultitiæ, quàm sanctitatis cognomen habere: mirabiliter sciens gemmam in concha, frumētum in palea, ignem

*Vile seit
apud multos,
licet sanctissimus.*

sub cinere conseruare. Parum est, propriè propriam IOSEPH virtutem verbis aut scriptis talibus commendare, quæ in omnibus, quæ de illo dicuntur & scribuntur, præconium obtinent speciale. Si enim spernere mundum, spernere nullum, spernere sese, spernere se sperni, humilitatis perfectionem verè dicuntur habere; humilitatis perfectionem super omnes, quos nouimus, veraciter asserimus fuisse in IOSEPH. Item, si sufficiens est humilitas, subdi maioribus; abundans, subdi æqualibus; superabundans, subdi minoribus; de hac superabundantia IOSEPH nostrum, non solùm coram hominibus (qui falli possunt) sed coram facie tua, Domine IESU infallibilis, fiducialiter prædicamus.

CA.